

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **B.**, H., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. D. M., advokát, S., proti žalovaným **1/ Ing. S. G.**, bytom S., **2/ PhDr. M. G.**, bytom S., v dovolacom konaní zastúpení JUDr. V. P., advokát, B., **o zaplatenie 276,05-€ s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Svidník pod sp.zn. 2C 63/2004, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. júna 2010 sp.zn. 18Co 40/2010 takto

r o z h o d o l:

Dovolanie **o d m i e t a.**

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Svidník rozsudkom zo dňa 29. januára 2010 č.k. 2C 63/2004-174 konanie v časti o zaplatenie nad sumu 276,05 eura zastavil, a žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 276,05 eura s poplatkom z omeškania 2,5 promile denne zo sumy 18,82 eura od 27.1.2003 do zaplatenia, zo sumy 18,82 eura od 26.2.2003 do zaplatenia, zo sumy 18,82 eura od 26.3.2003 do zaplatenia, zo sumy 18,82 eura od 28.4.2003 do zaplatenia, zo sumy 18,82 eura od 26.5.2003 do zaplatenia, zo sumy 18,82 eura od 26.6.2003 do zaplatenia, zo sumy 16,99 eura od 28.7.2003 do zaplatenia, zo sumy 16,99 eura od 26.8.2003 do zaplatenia, zo sumy 16,99 eura od 26.9.2003 do zaplatenia, zo sumy 16,99 eura od 27.10.2003 do zaplatenia, zo sumy 16,99 eura od 26.11.2003 do zaplatenia, zo sumy 16,99 eura od 29.12.2003 do zaplatenia, zo sumy 35,65 eura od 26.1.2004 do 15.6.2005, zo sumy 35,65 eura od 26.2.2004 do 15.6.2005 a zo sumy 50,20 eura od 16.6.2005 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súčasne žalovaným v 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 692,74 eura do rúk jeho právneho zástupcu JUDr. D. M. do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V rozhodnutí vychádzal zo zistenia, že žalovaní sú bezpodielovými spoluvlastníkmi trojizbového bytu č. X vo vchode č. X na X. poschodí bytového domu s. č. X na ul. H. S. a podielovými spoluvlastníkmi spoločných častí a spoločných zariadení bytového domu, ako aj pozemku, na ktorom je bytový dom postavený. Na základe zmluvy o výkone správy, uzatvorenej medzi účastníkmi dňa 13.11.1998 podľa ustanovenia § 8 zákona č. 182/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov, zabezpečoval žalobca pre žalovaných prevádzku, údržbu o opravy domu, v ktorom sa nachádza byt žalovaných vrátane zabezpečenia služieb spojených s užívaním ich bytu. Podľa čl. 2 ods. 2 zmluvy o výkone správy žalobca ako správca je oprávnený stanoviť výšku preddavkov na poskytované plnenia podľa čl. 2 ods. 1 písm. b) zmluvy. Mesačným predpisom zo dňa 7.1.2003 žalobca s účinnosťou od 1.1.2003 predpísal výšku fixných a zálohových platieb žalovaných v sume 3.741,- Sk mesačne, ktoré boli súčinnosťou od 1.7.2003 znížené na sumu 3.686,- Sk mesačne. Mesačným predpisom platieb zo dňa 30.1.2004 bola súčinnosťou od 1.1.2004 upravená výška zálohových platieb na sumu 4.248,- Sk mesačne. Aj napriek tomu, že v zmysle čl. 3 ods. 3 zmluvy o výkone správy boli žalovaní povinní platiť mesačne platby vždy do 25. dňa bežného mesiaca, svoju povinnosť si voči žalobcovi plnili iba čiastočne. Počnúc mesiacom január 2003 si žalovaní svojvoľne upravili výšku predpísaných mesačných platieb na sumu 3.174,- Sk, takže na predpísaných platbách za služby, ktoré žalobca zabezpečoval pre žalovaných podľa zmluvy o výkone správy, dlhujú žalovaní žalobcovi za obdobie od 1.1.2003 do 28.2.2004 spolu sumu 276,05 eura.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalovaných rozsudkom zo dňa 21. júna 2010 sp.zn. 18Co 40/2010 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa okrem výroku o zastavení konania nad sumu 276,05 eur. O trovách rozhodol, že žalobcovi sa priznal náhrada trov odvolacieho konania vo výške 36,23 eur a žalovaní sú povinní ju zaplatiť JUDr. D. M., advokátovi, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistenom skutkovom stave. Na týchto správnych skutkových zisteniach sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. So zreteľom na vyššie uvedené, ako aj správne rozhodnutie súdu prvého stupňa o príslušenstve pohľadávky žalobcu, t.j. o poplatku z omeškania, ktorého výška je upravená v nariadení vlády SR č. 87/1995 Z.z. ako aj správne rozhodnutie o trovách konania, odvolací súd postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti ako vecne správny.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podali včas dovolanie žalovaní. Žiadali, aby dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu a v rozsahu zrušenie vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnili § 241 ods. 2 písm. a/ , b/, c/ O.s.p. Uviedli, že odvolací súd založil svoje právne závery na skutkovom stave, ktorý nevyplýva z vykonaných dôkazov a jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnych právnych záveroch, pričom neprihliadol ani na to, že postupom prvostupňového súdu ale aj odvolacieho súdu bola žalovaným odňatá možnosť konať pred súdom a to tým, že súdy navrhované dôkazy žalovanými nevykonali a ani nerozhodol o zamietnutí ich návrhov. Žalovaní tiež poukázali na to že rozsudok odvolacieho súdu je nesprávny a nezákonný aj z toho dôvodu že jeho závery nemajú oporu vo vykonaných dôkazoch. Rozhodnutie odvolacieho súdu je vadné aj preto, že súd nerozhodol o zmene návrhu podľa § 95 ods.1 O.s.p., keďže nedoplatok z predpísaných platieb mohol žalobca uplatniť iba do času , kým mu nevznikla povinnosť vykonať vyúčtovanie.

Žalobca navrhol dovolanie ako neprípustné zamietnuť, keďže na strane žalovaných neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania aj proti potvrdzujúcemu rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania sú upravené v ustanoveniach § 237, § 238 a § 239 O.s.p. V ustanovení § 237 O.s.p. sú stanovené podmienky prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho procesnú formu. Ustanovenie § 238 O.s.p. upravuje dôvody prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme rozsudku a v ustanovení § 239 O.s.p. sú uvedené dôvody prípustnosti dovolania, ktoré smerujú proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme uznesenia.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania bolo preto potrebné skúmať v zmysle § 238 O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (238 ods. 3 O.s.p.). Dovoláním žalovaných je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 O.s.p., proti ktorým je dovolanie prípustné; prípustnosť jej dovolania preto z tohto ustanovenia nevyplýva.

Dovolanie by vzhľadom na uvedený záver bolo procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., ku ktorým je dovolací súd povinný prihliadnúť (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto zákonnú povinnosť, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolatelia tvrdia, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí.

Žalovaní v dovolaní nenamietali, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na obsah dovolania, dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.). Odňatím možnosti pred súdom konať sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní vecí postupovali v súlade s právnymi predpismi a žalovaným neznemožnili uplatniť procesné práva priznané im právnym poriadkom na zabezpečenie ich práv a oprávnených záujmov.

Dovolatelia v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namietali porušenie ich práva na spravodlivý súdny proces. K odňatiu možnosti konať pred súdom malo podľa ich názoru dôjsť tým, že bolo porušené ich procesné právo na spravodlivé konanie, pretože odvolací súd náležite neodôvodnil svoje rozhodnutie, keď sa nevyporiadal s nimi navrhnutými dôkazmi, neposúdil ich a nezaujal k nim žiadne právne stanovisko.

Dovolací súd po preštudovaní spisu dospel k záveru, že námietka žalovaných nie je dôvodná.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za

preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Výklad opodstatnenosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku má obsahovať odôvodnenie rozsudku. Účelom odôvodnenia je predovšetkým doložiť správnosť rozsudku; zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Citované ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. dáva súdom dostatočný návod na to, aké má byť odôvodnenie rozsudku.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného konštatuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument alebo dôkaz v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi,

navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že prvostupňový súd i odvolací súd náležite odôvodnili svoje rozhodnutie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli, ako vec právne posúdili. Prvostupňový súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré konanie v časti o zaplatenie nad sumu 276,05 eura zastavil, a zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 276,05 eura s poplatkom z omeškania 2,5 promile denne a odvolací súd dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolatelia sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňujú, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Dovolatelia namietajú absenciu rozhodnutia podľa §95 ods.1 Os.p. , ktoré dáva žalobcovi možnosť zmeniť žalobu (len) so súhlasom súdu. V danom prípade ale z obsahu spisu nevyplýva, návrh zo strany žalobcu smerujúci k jeho zmene. Súd teda ani rozhodovať o zmene nemohol. Okrem toho touto námietkou sa vyporiadal odvolací súd v odôvodnení rozsudku,. Skonštatoval, že po predložení vyúčtovania za rok 2003 ako aj za rok 2004 bolo zistené, že nedoplatok žalovaných predstavuje 276,05€, teda žalovanú pohľadávku. Zmena žalobného návrhu preto nebola potrebná. K odňatiu možnosti dovolateľov konať pred súdom teda nedošlo .

Pokiaľ dovolatelia namietali aj nesprávne právne posúdenie veci súdmi, k tomu odvolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci môže byť odôvodnením dovolania len v prípade, ak je dovolanie prípustné (čo nie je preskúmaný prípad).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne

posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovaných boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaných v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovaným, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca nepodal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania a nevyčíslil výšku trov dovolacieho konania. Dovolací súd mu preto nepriznal náhradu trov dovolacieho konania

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. marca 2011

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť:
Hrčková Marta